

Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΛΕΣΧΗ - EL CLUB

Σκηνοθεσία: Pablo Larraín

Σενάριο: Guillermo Calderón, Daniel Villalobos, Pablo Larraín

Ηθοποιοί: Roberto Farías, Antonia Zegers, Alfredo Castro, Alejandro Goic, Alejandro Sieveking, Jaime Vadell, Marcelo Alonso, Francisco Reyes, José Soza.

Χώρα: Χιλή (Έγχρωμη)

Διάρκεια: 97'

Πρώτη προβολή: Ώρα 6.00 μ.μ.

Δεύτερη προβολή: Ώρα 8.15 μ.μ.

Τρίτη προβολή: Ώρα 10.30 μ.μ.

Διακρίσεις:

- Επίσημη Υποψηφιότητα της Χιλής για Oscar Καλύτερης Ξενόγλωσσας Ταινίας 2016.

- Αργυρή Άρκτος, Μεγάλο Βραβείο Επιτροπής, 65ο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου Βερολίνου.

- Βραβείο Καλύτερης Ταινίας, Φεστιβάλ Φανταστικού Κινηματογράφου του Όστιν 2015.

- Βραβείο Silver Hugo Καλύτερης ταινίας και Βραβείο Σεναρίου στο Διεθνές Φεστιβάλ Κινηματογράφου του Σικάγο 2015.

- Άλλα Βραβεία και Υποψηφιότητες.

Μια ομάδα καθολικών ιερέων που έχουν κατηγορηθεί για διαφόρων ειδών αξιόποινες πράξεις ζει σε μια απομονωμένη «λέσχη» μιας παραθαλάσσιας χιλιανής πόλης. Όταν, όμως, ένα σκάνδαλο το οποίο έχει να κάνει με το παρελθόν ενός ιερέα ξεσπά, ένας ιησουίτης ψυχαναλυτής-διαχειριστής κρίσεων αποστέλλεται από τις εκκλησιαστικές αρχές για να διευθετήσει την υπόθεση.

Η βραβευμένη με Αργυρή Άρκτο στο Βερολίνο αντικληρική επίθεση του Λαράιν («No») είναι σφοδρή, μετωπική, μα ψύχραιμη. Συνδυάζεται εξ αρχής με ένα βιτριολικό χιούμορ, ενώ το δι-συστόματο των χαρακτήρων που υποβάλλουν οι αριστοτεχνικές ερμηνείες και τα ομιχλώδη, τυλιγμένα στο γαλάζιο ημίφως πλάνα της ταινίας βυθίζουν το θαρραλέο αυτό «κατηγορώ» σε μια ατμόσφαιρα μυστηρίου και αόρατης απειλής. Με τις μινιμαλιστικές μελωδίες του Άρβο Περτ να στοιχειώνουν τα μυστικά και ψέματα κάθε λογής εξουσίας και –αντίθετα από το θρησκευτικό εδάφιο της αρχής– το φως να μην μπορεί να ξεχωρίσει ποτέ εντελώς από το σκοτάδι.

Η τελευταία ταινία του πολυβραβευμένου σκηνοθέτη Πάμπλο Λαράιν (No, Post- Mortem) που δημιουργήθηκε με απόλυτη μυστικότητα στην Χιλή, κατέκτησε την Αργυρή Άρκτο- Βραβείο της Επιτροπής, στο 65ο Φεστιβάλ Κινηματογράφου Βερολίνου. Με καυστικό χιούμορ και τολμηρό σενάριο ο σκηνοθέτης παρουσιάζει την υποκρισία και διαφθορά της Καθολικής Εκκλησίας. Η ατμοσφαιρική και γεμάτη ένταση ταινία συστήνει μια διαφορετική «Λέσχη» και με ρεαλισμό και ευθύτητα κάνει ένα πολιτικό, κοινωνικό και θρησκευτικό σχόλιο.

Κατά τη διάρκεια της βράβειυσής του στο Βερολίνο ο Λαράιν αναφέρθηκε στον φανατισμό γύρω από την ιδέα της θρησκείας που κάνει ανθρώπους ακόμα και να σκοτώνονται γι' αυτήν, ελπίζοντας πως κάτι τέτοιο θα σταματήσει.

Διεθνής Τύπος:

- «Στη "Μυστική Λέσχη" συναντάμε τον σκηνοθέτη στην πιο αριστοτεχνική του στιγμή», Ryan Gilbey , The Guardian
- «Καυστικό, Ενοχλητικό, Καταπληκτικό», Jessica Kiang, The Playlist - Indiewire
- «Μια εκπληκτική απόπειρα, η οποία συχνά προ-

καλεί σκέψη, από έναν σκηνοθέτη που ουδέποτε επέλεξε το εύκολο μονοπάτι, η οποία επιβεβαιώνει τον Λαραϊν, ως ένα από τα πιο γνήσια ενεργά ταλέντα, στον κινηματογράφο σήμερα», Jordan Mintzer, The Hollywood Reporter

Ο Χιλανός σκηνοθέτης Πάμπλο Λαραϊν όχι μόνο ξύνει πληγές που αφορούν την αποσιώπηση των εγκλημάτων των καθολικών ιερών αλλά επιτίθεται στη μέθοδο του νέου Πάπα να διορθώσει εσωτερικά τα ποινικά κολάσιμα τραύματα, με μια εκμοντερνισμένη, πονηρή και διαβλητή συντήρηση των χρόνιων προβλημάτων, για χάρη της τάξης και της ισορροπίας του πληγωμένου εκκλησιαστικού συστήματος. Το El Club εξετάζει την περίπτωση ενός απομακρυσμένου σπιτιού, σε έναν όμορφο αλλά ερημωμένο παραλιακό τόπο, όπου τιμωρημένοι ιερείς διαφορετικής ιδιοσυγκρασίας, μαζί με μια έκπτωτη καλόγρια, με θριλερικό χαμόγελο και απειλητικά μονότονη φωνή, ζουν σε μια κατάσταση μετέωρης συντήρησης, σαν αποστειρωμένο λίμπο, όπου ένας ευεικής, άρτι αφιχθείς συνάδελφός τους δίνει απότομα τέλος στη ζωή του μετά τις έντονες καταγγελίες ενός περαστικού που τον ακολούθησε και άρχισε να του απαγγέλει, ουρλιάζοντας, κατηγορίες που θα έκαναν και τον πιο στωικό εξομολόγο να ανατριχιάσει. Για να αποφευχθεί το σκάνδαλο, καταφθάνει ένας ψυχολόγος/ιερωμένος νέας κοπής, από αυτούς που οδηγούν ακριβό SUV, ταξιδεύουν πρώτη θέση και φοράνε ακριβές κολάνες που αγοράζουν από τα αεροδρόμια, για να λύσει το μυστήριο και να αποκαταστήσει την αλήθεια, έχοντας περιορισμένο χρόνο στη διάθεσή του, παρά τη φαινομενική υπομονή του. Ο δρόμος είναι μακρύς και περίπλοκος, και σίγουρα όχι τόσο καθαγιασμένος όσο αρμόζει στην περίπτωση ανθρώπων που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στη θρησκεία και τον Θεό. Ο Λαραϊν ενδιαφέρεται για την απόσταση που χωρίζει τους παλιούς από τον νέο, την τραγική φαιδρότητα που τους διέπει και την υποκρισία που υπαγορεύει τη ρωγή ανάμεσα στα λόγια και τις πράξεις τους. Επιλέγει διαφορετικά μουσικά θέματα, και μια σειρά από αργές κινήσεις της κάμερας, σαν να βρίσκεται σε έναν απογυμνωμένο ναό, εγκαταλείποντας την κοφτή, νευρώδη αφήγηση του No. Το θέμα του είναι πολύ δυνατό, το σενάριο του, όπως πάντα, ενδεδειγμένο, αν και η όψη της ταινίας, σκηνοθετικά και φωτογραφικά, κάπως ασταθής. Το El Club δεν είναι ακριβώς ένα καθαρόαιμο φιλμ καταγγελίας αλλά προσκαλεί σε έναν διάλογο ανάμεσα στο ενίοτε αφαιρετικό στυλ του σκηνοθέτη και το σαφές κοινωνικό θέμα που επιλέγει να θίξει.

ΘΟΔΩΡΗΣ ΚΟΥΤΣΟΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ

Παραλίγο να γκρεμιστεί η μισή αίθουσα του φεστιβάλ της Μπερλινάλε. Όταν κάποιος δυστυχισμένος από τη Χιλή, έξω από «άσυλο» αμαρτωλών καθολικών ιερωμένων αρχίζει να περιγράφει με γαργαλιστικές λεπτομέρειες τις ιδιαίτερες σεξουαλικές επαφές που είχε μαζί τους όταν ήταν παιδί: «Μου λέγατε ότι πρέπει να μείνω παρθένος. Γι αυτό με πηδ...τε από πίσω! Μου λέγατε ακόμα ότι η στοματική επαφή (σ.σ. το λέει διαφορετικά) είναι ευλογημένη από τον θεό. Και ότι το σπέρμα

είναι θεικό. Και μου λέγατε ότι επειδή το σπέρμα είναι ευλογημένο από το θεό γι αυτό έπρεπε να με ραντίσετε στο πρόσωπο μ αυτό. Μου λέγατε ότι η σεξουαλική επαφή με γυναίκες είναι μεγάλη αμαρτία. Μου λέγατε ακόμα ότι η παιδοφιλία είναι κι αυτή ευλογημένη από τον Χριστό. Και ότι μόνο έτσι εγώ όταν πεθάνω θα πάω στον παράδεισο. Ανοίξτε την πόρτα και αφήστε με να μπω. Να με ευλογήσετε και να με ραντίσετε ξανά με το θείο σπέρμα των Καθολικών»!

Αυτό το ανελέητο κατεβαστό είναι μόνο η αρχή. Ο μεζές που λένε. Της ταινίας «El Club» (Η Λέσχη) . Σκηνοθετημένη από τον 39χρονο και πολυβραβευμένο σκηνοθέτη Πάμπλο Λαρέν. Και σύμφωνα με όσα περιέγραψε στην συνέντευξή του, το εν λόγω «άσυλο» αμαρτωλών παπάδων πράγματι υφίσταται σε κάποιο παραθαλάσσιο χωριό.

Το στόρι αρχίζει από τη στιγμή που κάποιος τέτοιος παιδόφιλος και ομοφυλόφιλος παπάς, ακούγοντας αυτό το ανελέητο κατεβαστό από τον πρώην εραστή του, αρπάζει περιστροφή και τινάζει τα μυαλά του στον αέρα. Στην συνέχεια καταφθάνει στην περιοχή νεαρός ρασοφόρος «ανακριτής» προκειμένου να σκαλίσει την υπόθεση και να κλείσει το «άσυλο». Με το που τον βλέπουν οι τρεις αμαρτωλοί παπάδες, παρέα με την οικιακή τους βοηθό, μια γυναίκα που μόνη της χρίστηκε «μοναχή», κάποιοι λέει με θαυμασμό: «Α τω ωραίος παπάς είναι αυτός»!

Το «Κλαμπ» του Λορέιν είναι θεοσκοτεινή, νοσηρή, εξαιρετικά οργανωμένη ταινία, με υποδειγματικές ερμηνείες απ όλους τους ηθοποιούς. Μέχρι στιγμής ό,τι καλύτερο είδα σ αυτή την μέτρια Μπερλινάλε. Και επειδή το «θέμα» μαστιγώνει την υποκρισία των Καθολικών (και όχι μόνο) πολλοί συνάδελφοι πιστεύουν και προβλέπουν ότι θα πάρει κάποιο μεγάλο βραβείο. Υπογραμμίζοντας με νόημα «άλλωστε ο Ντάρεν Αρονόφски (σ.σ ο πρόεδρος της Κριτικής επιτροπής) είναι εβραϊός»

Το φεστιβάλ του Βερολίνου ήταν, είναι και θα είναι το προνομιακό πεδίο κινηματογραφικής δράσης των γκέι. Άλλοτε ως καταγγελία και άλλοτε ως μανιφέστο. Παράδειγμα «Το κλαμπ» από τη Χιλή. Ετερο παράδειγμα μια ιστορία με γκέι από την Ταυλάνδη. Παράδειγμα η τελευταία σκηνοθεσία του Πίτερ Γκρίναγουέι με τίτλο «Ο Αϊζενστάιν στο Γκουαναχάτο». Οπου ούτε λίγο ούτε πολύ, ο άγγελος Γκρίναγουέι ισχυρίζεται ότι ο Σεργκέι Αϊζενστάιν, το καμάρι της σοβιετικής, επαναστατικής κινηματογραφίας, προστατευόμενος του Στάλιν, ο σκηνοθέτης του «Ποτέμκιν» και του «Ιβάν του τρομερού» είχε συνάψει ερωτική, σεξουαλική σχέση με μεξικανό δάσκαλο, στην διάρκεια των γυρισμάτων της θρυλικής ταινίας του «Que Viva Mexico» (προς το τέλος της δεκαετίας του '20).

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΔΑΝΙΚΑΣ

PABLO LARRAIN

Γεννήθηκε το 1976 στη Χιλή.

ΦΙΛΜΟΓΡΑΦΙΑ

Jackie 2017, Neruda 2016, Η μυστική λέσχη 2015, Venice 70: Future Reloaded 2013, No 2012, Prófguos 2011, Post Mortem 2010, Tony Manero 2008, Fuga 2006.